

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Caroli Malapertij de suo morbo querela.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

ut ipse distillarem. Ad summam maciem deductus, saepe impetum cepi abruptenda vita: patris me indulgentissimi senectus retinuit. Cogitavi enim, non quam fortiter ego mori possem, sed quam ille fortiter desiderare me posset. Quasi fortiter moriatur, qui se ipsum occidit, ne distillet, aut lique scat, & consumatur. Egroto non se perimere, sed vivere, est fortiter facere. Queruntur & alij de morbis, sed moderatiùs, quorum in signe exemplar Carolus Malapertius Montensis Belga sequentibus versiculis nobis reliquit.

Conquerar, an flectam, & corde eluctantia ab imo
 Indeploratus verba, malumq; premam?
 Da veniam, Natura parens, miserumq; dolorem
 Effundi in gemitus, & sua verba sine.
 Tertia iam viridi lactescit mæsis in herbâ,
 Postq; hiemis surgit radia, veris honor:
 Dum me morbus habet, Medicorum incognitus arti,
 Suspendium vite, sollicitumq; mea.
 Sæpe mihi læso manat de pectore sanguis,
 Atq; animam tantum non vomo purpuream:
 Sine tamen læso manare è pectore credam,
 Seu magis hoc flumen pulmo cruentus agit;
 Seu caput è summo mittit, leuiusq; periculum est;
 Sunt etenim Medicis hac tria visa tribus.
 Nempe etiam ex alijs, dixi, si consulo quartum,
 Inueniet quartam sanguinis ille viam.
 Nil moror; abscedant placita in diuersa sophista,
 Hic ubi de Vacuo quaritur, & Nihilo:
 Ast ubi non tenuis de vitâ & sanguine res est,
 Aut nihil, aut unam dicite, tot Medici.
 Languentem Lotharis primùm, mox Gallia vidit,
 Nunc rigida tento Pharmaca Sarmatia.
 Est qui me jubeat calum tentare paternum:
 Esse suis, inquit, patria amica solet.
 Heu miserum! iacumbunt morbi mortalibus ægris,
 Aurea quot calo lumina vesper agit;
 Nec numerus constat, nec vis: morimurq; priusquam
 Nossæ suam detur nomine, quâ morimur.

V.

Carolus Malapert. Montensis Belga, in libris Miscellaneor.

Forstian

Forſitan & tepidum lacerant à morte cadauer,
 Et nimium ſerò dicitur, ecce malum.
 Eſt prope, ut inuideam ſanis ſua corpora brutis,
 Noſq; pari natos condicione velim.
 Circumfert medicam canis ad ſua vulnera linguam,
 Cerva nec inſoſo ſupplicat iſta deo.
 Reſtituit pullis ſua lumina Thracia pellex;
 Non fuerat miſero tam bona mater Iſy.
 Turpe miſterium, multis tamen utile morbis,
 Ni docuiſſet Iſys, quòs docuiſſet Arabs?
 Piſcis equus certo venam ſibi diuidit iſtu,
 Ipſam etiam doctus temporis articulum.
 At medici, in dubio eſt, poſſintne humore minuto,
 Chirurgoq; manus ſapius arſq; tremant.
 Nuper ego incertà ſum cuſpide ter quater iſtus,
 Cùm plena haud timido ſanguine vena foret.
 Vixq; aliqua exſiliit de vulnere gutta maligno,
 An non hoc noſtro eſt ludere de corio?
 Excuit & roſtrum, & veteres Iouis armiger annos,
 Et pellem ſerpens exuit, & ſenium:
 Vnica, Panchais qua viuunt odoribus ales,
 Surgit ab extincto mox rediuiua rogo.
 At melior Iuuenum fugit irrenocabilis aetas;
 Et Pelia fruſtra eſt vita recocta ſeni.
 Incertiq; ſemel cùm lux breuis occidit aui,
 Ad ſuperos duro clauſa adamante via eſt.
 Neſtora Graiorum cunctis è millibus unum
 Secla hominum narrant trina fuiſſe ſuper.
 Credite, ſic memorant vates: at fabula non eſt,
 Aetatem coruum vincere Neſtoream.
 Tanti erat, infauſti ſuper'eſſet ut ominis ales,
 Et nobis eras cras diceret, uſq; ſenex.
 At me quis tacità caſtigat voce querentem,
 Inuitumq; aliò non meò ardor agit?
 Sentio non ſolito clareſcere lumine mentem
 Huiq; animum monitis ad meliora trahi.

Deſine.

Deſine, mortalis, diuina particulam aura
 Spe nimium fragilis incinerare boni.
 Suſpice qua calo maneat te vita perennem,
 Nec quare in terris longius exſilium.
 Parce, DEVS, lapſo, culpamq; ignoſce fatenti;
 Non conſultra ſatis verba dolentis erant.
 Tadia ſpe deinceps caliq;, auig; futuri
 Solabor vita qualiacumq; mea.
 Et mea iam ſeu vaſa vocant, ſeu ducere cogor
 Longius exſilium, non queror, & ſileo.

C A P V T XIV.

Magnam animorum medicinam eſſe, ſi quis morborum, ac
 pracipue etiam vulnerum cauſas noſcit.

Icut cauſarum ignoratio, in hominibus gignit admira-
 tionem, ita hæc deſiderium ſciendi accendit, & non
 raro magnarum mater eſt querelarum; quæ ſedantur, ſi
 cognoſcatur, à quibus principijs mala noſtra originem ducant.
 Siquidem, vt Philoſophus ſcripſit, *cauſſa omnes principia ſunt*:
 cognitio autem rerum cauſis, humanæ mentis curioſitas con-
 quieſcit. Et, vt Poëta canit:

*Nil admirari, prope res eſt vna, Numici,
 Solaq; qua poſſis facere & ſeruare beatum.*

Magnam igitur medicinam & querelis, & admirationi mortaliū
 afferet, ſi in principia morborum inquiramus, eaque detegamus.
 Porrò morbi humani, vt Photinus docet, *cauſſas habent à mutatio-*
nibus quibusdam, vel intrinſecus, vel extrinſecus. Necelle eſt ergo,
 vt & illas indagemus, quæ extra nos ſunt, & quæ intra nos ipſos
 latent. His vel ex parte cognitio, non ſolùm muliebriter gemere,
 verùm etiam admirari deſinemus. Aio, his vel ex parte cognitio;
 quia, vt rectè ſanctus ille Eccleſiæ Doctor dixit, *qua ſint iudicia*
circa humanum genus bonitatis Dei, quis poterit explicare ſuffi-
cienter?

Aliquo modo tamen atque ex parte cauſas attingere no-
 ſtrarum miſeriarum, eſt laudare diuinam æquitatem pariter, &

R

veteres

I.

Ariſtot. lib. 4.
 Metaphyſ.
 cap. 10.

Horat. lib. 1.
 epiſt. 1.

Photin. Enn.
 2. lib. 9. ca. 14.

S. Auguſtin.
 lib. 22. de ci-
 uit. cap. 21.

II.